

Oče naš

Oče naš, ki si v nebesih

Gospod, ti si moj oče – jaz sem tvoj otrok. Tvoja roka me drži, vodi, miri in tolaži. Podari mi tvoje zaupanje.

Toda ti nisi le moj oče, ti si naš oče, si oče vseh ljudi: oče otrok in starih ljudi, žalostnih in veselih, nasičenih in lačnih, rdečih, belih in črnih...

Nisi previsoko tam zgoraj, nisi tako daleč, oče!
Zelo si nam blizu – v slehernemu človeku s katerim govorimo, se smejimo, jokamo; v slehernemu človeku, ki ga srečamo.
Daj, da bi nebesa odkrili tukaj na zemlji.

... pridi k nam tvoje kraljestvo

Kraljestvo za ljudi, ne oblast nad njimi! Kjer ljudje lahko so, kar dejansko so – brez prisile in brez sovraštva.

Polni ljubezni in upanja, da je možno srečanje med človekom in človekom, med človekom in Bogom.

Ne takoj, temveč počasi!
Saj nastaja – čeprav pogosto nevidno. Je celo že med nami – povsod tam, kjer se ljudje srečujejo v ljubezni.

... posvečeno bodi tvoje ime,

Ti sam!

Tako velik, tako mogočen, tako skrivnosten – tako dober, tako ljubezniv, tako blizu!

Žalimo te, ponižujemo te, teptamo tvoje ime z besedami in dejanji, vedno znova! Daj, da bi te spoštovali in slavili, ti dali prostora, da bi ti lahko bil tisti, ki želiš biti za nas:
Naš oče!

... zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji.

... ki ni zmeraj naša volja! Toda ti hočeš, da bi nam bilo dobro, ker nas ljubiš. Tvoja volja naj se zgodi v nas in skozi nas. Že se dogaja – tam, kjer je tvoje kraljestvo že reničnost, kjer ljudje medseboj delijo tvojo ljubezen! Daj, da bi tvoja volja bila v nas naša volja.